

מקשה הגמרא: עדיין אין בזה הוכחה שכוונתו לנזירות, משום
 שאימא – אפשר לומר שבאמירת 'הריני מכלכלי' קיבל על עצמו
 למיזן עניי – לפרנס עניים, שכן מצינו לשון כלכלה על מזונות,
 בְּדָתִיב (בראשית מז יב) 'וְיִכְלֹכֵל יִשְׂרָאֵל אֶת אֲבוֹי וְאֶת אֶחָיו וְגו' לָקֵם
 לְפִי הַטֶּף. מתרצת הגמרא: אִמַּר שְׁמוּאֵל, הָבָא נָמִי – גם כאן מדובר
 שְׁהִיהִי תְּפִיס בְּשַׁעְרֵי בִשְׁעַת אֲמִירָתוֹ, וּמוֹכַח שְׁכוּוֹנָתוֹ לְקַבְּלַת
 נזירות:
 שנינו במשנה: האומר הרי עלי לשלח פרע הרי זה נזיר: שואלת
 הגמרא: מַמַּאי דְּהָרִין שְׁלִיחוֹ רִיבּוּיָא הוּא – מנין ש'שילוח' משמעו
 גידול, וקיבל עליו לגדל שער כנזיר. משיבה הגמרא: דְּבָתִיב (שיר
 השירים ד יג) 'שְׁלַחֲךָ פְּרָדִים רְמוֹנִים' – גידולך יהיו כפרדס רימונים
 שצומח ומתגדל, הרי ש'שילוח' הוא מלשון גידול.
 מקשה הגמרא: אִימָא מִידי דְּעֵבְרָי – הרי אפשר לומר ש'שילוח'
 פירושו העברה, בְּדָתִיב (איוב ה י) 'וְשַׁלַּח מִיָּם עַל פְּנֵי חוּצוֹת', ואם
 כן גם הפסוק 'שְׁלַחֲךָ פְּרָדִים רְמוֹנִים' הוא מלשון העברה והסרה.
 וכמו כן נאמר שהאומר 'הרי עלי לשלח פרע' כוונתו לקבל על
 עצמו להעביר ולגלח את שערו לכשיגדל. מתרצת הגמרא: תָּנָא
 'פְּרַע' 'פְּרַע' לְלִיף – מצינו תנא (סנהדרין בב) שדורש גזירה שזה
 מתיבות 'פרע', בְּתִיב הָבָא לְגַבֵּי נזיר (במדבר ו ה) 'קְדוֹשׁ יְהִיהֶ הַזֶּה לַפְּרַע
 שְׁעַר רֵאשׁוֹ', וְכִתִּיב הָתָם לְנִפְי בְּהֵן הַדְּיוֹט (יחזקאל מד מ) 'וְרֵאשֶׁם לֹא
 יִגְלַחוּ וְפִרְעֵי לֹא יִשְׁלַחוּ', ולומדים שכשם שנוזר מגלח אחר שלשים
 יום כך כהן הדייט צריך לגלח אחר שלשים יום, ונמצינו למדים
 מגזירה שזה זו ש'שילוח פרע' הוא גידול שער שלשים יום, ואם כן
 כשאומר 'הרי עלי לשלח פרע', משמע שמקבל עליו נזירות.
 וְאִיבְעִית אִימָא תִירוּץ אַחַר, הָאֵי – הפסוק 'וְשַׁלַּח מִיָּם' שהבאנו
 להוכיח ששילוח פירושו העברה, נָמִי רִיבּוּיָא הוּא – גם הוא מלשון
 ריבוי וגידול, ופירושו (בְּדָמְתֵינָם רַב יוֹסֵף) דְּבַד מְשַׁקֵּן לִיה מְיָא
 לְפִרְעָא וְרִבֵּי – שכאשר משקים את הפירות במים הם גדלים, ויש
 לפרש את הפסוק כך, 'ושלח', מגדל פירות על ידי 'מים' שהם 'על'
 פני חוצות, ואם כן גם 'לשלח פרע' היינו לגדל שער כנזיר:
 שנינו במשנה: האומר הרי עלי ציפורין, רבי מאיר אומר הרי זה נזיר,
 והכמים אומרים אינו נזיר: מבררת הגמרא: מַאי מְעַמָּא דְּרַבֵּי מַאִיר,
 הרי אמר סתם 'הרי עלי ציפורים' ואיך משמע שכוונתו לנזירות.
 ומביאה הגמרא שנחלקו אמוראים בביאור דבריו: אִמַּר רִישׁ לְקִישׁ,
 רבי מאיר סובר שציפורין הסמוכין לשיעור קיבל עליו, ומבאר את
 דבריו, דְּבָתִיב (תנ"א ד ל) 'עַד דִּי שְׁעָרָה בְּנִשְׁרִין רַבָּה וּמְפִירוּהִי כְּצִפְרִין'
 – שערתו של נבוכדנצר גדלו ככנפי נשרים, וציפורניו כציפורים,
 הרי שציפורים סמוכים בפסוק לשיעור, ורַבֵּי מַאִיר קָבַר, מְתַפִּים
 אִנְיֵשׁ מְיָדֵי דְּסַמְיָא לִיה – אדם רגיל לתפוס בלשונו בקבלת נדר
 דבר מסוים וכוונתו לקבל על עצמו דבר הסמוך לו בפסוק, ולכן
 כשאומר 'הרי עלי ציפורים' אנו אומרים שכוונתו לקבל דבר
 התלוי בשיעור,

מתרצת הגמרא: אִין – אכן אפשר לומר על נזירות לשון 'נאה',
 דְּאִפִּילוּ לְשִׁיטַת רַבֵּי אֶלְעָזָר הַקָּפָר דְּאִמַּר שְׁנִייד חוּטָא הוּא, הֵנִי מִיָּלֵי
 נָמִי נזיר טָמֵא – דבריו אלו נאמרו דווקא לגבי נזיר שנטמא באמצע
 ימי נזירותו, דְּאִיִּירֵי דְּבִעֵי מִקְטָר – שמאחר והוא צריך לסתור את
 ימי נזירותו הראשונים ולחזור ולמנותם מחדש, כְּדָאִמַר רַבֵּי מְנַא
 (במדבר ו יב) 'וְהִקְיַם הָרֵאשִׁינִים יְפִלוּ כִּי טָמֵא נזיר', הָתָם הוּא – שם
 מכונה הנזיר 'חוטא', משום שיש לחשוש דְּלִמָּא אֲתִי לְמִיעֵבַר עַל
 נזירותיה – שמא מחמת אריכות ימי נזירותו יעבור על איסורי נזיר,
 או שיתחרט על קבלתו ונמצא שהוא מביא בעין חולין לעזרה,
 אֶבְל נזיר טָהוֹר שטרם קבלת הנזירות שיער בנפשו שיש בכחו
 לסבול את איסורי הנזיר, ולולי כן לא היה מקבל על עצמו את
 הנזירות, לְאוּ חוּטָא קָרִי בִּיה – אינו נקרא חוטא ושייך בו לשון
 'נאה':

שנינו במשנה: האומר הריני כזה הרי זה נזיר: מקשה הגמרא: כיצד
 משמע שכוונתו לקבל עליו נזירות, נְהִי נָמִי – אפילו אם נאמר
 שהמשנה מדברת באופן דְּתַפּוּס בְּשַׁעְרֵי בשעה שאמר הריני כזה,
 הרי לא אִמַּר דבר שיש במשמעותו קבלת נזירות אלא רק שיהיה
 כמו שער, וכיצד נעשה נזיר. מתרצת הגמרא: אִמַּר שְׁמוּאֵל,
 המשנה מדברת באופן שמוכח שכוונתו לקבל נזירות, כְּגוֹן שְׁהִיהִ
 נזיר עוֹבֵר לְפָנָיו בשעה שאמר 'הריני כזה', ואף אם לא היה תפוס
 בשער, מוכח שכוונתו לומר הריני כהאדם זה שהוא נזיר:

שנינו במשנה: שהאומר הריני מְסַלֵּם הרי זה נזיר: שואלת הגמרא:
 מַמַּאי דְּהָרִין סְלִסּוּל שְׁעָרָא – מנין שלשון 'סלסול' פירושו גידול
 שער, וכוונתו לקבלת נזירות. משיבה הגמרא: בְּדָאִמַר לִיה הָתִיא
 אִמָּתָא דְּבִי רַבֵּי לְהוּא נְבָרָא – כמו שאמרה שפחת בית רבי לאדם
 אחד שהיה מהפך בשער, עַד מְתִי אָתָּה מְסַלֵּם בְּשַׁעְרֵךְ, ולמדנו
 שסלסול פירושו גידול שער, ולפיכך האומר כן דעתו לקבל על
 עצמו נזירות.

מקשה הגמרא: עדיין אין בזה הוכחה שכוונתו לנזירות, משום
 שאימא – אפשר לומר שכוונתו לנדור לעסוק בתורה ולהפוך בה,
 ומצאו לשון זה על התורה, דְּבָתִיב (משלי ד ח) 'סְלִסְלֵה וּתְרוּמָה'
 נ-חזור עליה ודקדק בדבריה, ותרום אותך. מתרצת הגמרא:
 אִמַּר שְׁמוּאֵל, הָבָא נָמִי – גם כאן מדובר שְׁהִיהִי תְּפִיס בְּשַׁעְרֵי בשעת
 אמירתו, ומוכח שכוונתו לקבל על עצמו להפך במצוה התלויה
 בשער:

שנינו במשנה: שהאומר הריני מְכַלְכֵּל הרי זה נזיר: שואלת הגמרא:
 מַמַּאי דְּהָרִין כִּלְכֹּל שְׁעָרֵי הוּא – מנין שלשון כילכול מתייחס
 לשער, וכוונתו לקבלת נזירות. משיבה הגמרא: בְּדָתֵנָן בְּמִסְכַּת
 שבת (נע) לענין מלאכת הוצאה לרשעים, קִיד – שערור
 להתחייב עליו, רַבֵּי הִנְהִיג אִמַּר שִׁיחָא בּוּ בְּדִי לְסוּד 'כִּלְכֹּל', וְאִמַּר
 רַב דְּהִינּוּ פִתְ צִדְעָא – לשומו על השער הגדל בצידי הפנים למטה
 מהרקה כדי להשירו, ומוכח שלשון 'כילכול' מתייחס לשער.

המשך מהעמוד הקודם

ועוד וגם זה מובן ופשוט: השם יתברך, "את השמים ואת הארץ אני מלא", ונמצא עם האדם
 בכל מקום ובכל זמן, מה שאין כן בני אדם אפילו מסביבה הכי קרובה, שלא תמיד נמצא בקרוב מקום
 אליו, ולכן, היתכן, אשר לא יתבייש ח"ו מפני הקב"ה ויתבייש מפני בן אדם בשר ודם!?

ותקותי אשר מתאים לסיומה במכ" – מחינוכה, אין צורך באריכות יותר בהאמור.

והשם יתברך המשגיח על כל אחד ואחת בהשגחה פרטית שענין זה יסוד באמונתנו - וכמבואר
 בארוכה בתורת מורנו הבעל שם טוב ז"ל אשר השנה היא שנת המאתים להסתלקות הילולא שלו,
 ינחה בטוב לפניי בגשמיות וברוחניות גם יחד.

ברכה לבשו"ט ולכתיבה וחתימה טובה.

בשם כ"ק אדמו"ר שליט"א

מזכיר